

FESTIVAL TNT

2-4 OCT. 2025

ARTS VIVES I NOUS FORMATS. TERRASSA

WWW.TNT.CAT

PRESENTACIÓ

L'arc de Sant Martí és un fenomen òptic que invoca bellesa en ple desordre. Pot aparèixer en qualsevol moment i travessar qualsevol cel de manera imprevista. Proporciona un enigma: no se sap quan ni on surt, tampoc la seva duració. Però quan es fa visible, ho fa amb obstinació. Qui el veu, sap que el tornarà a veure. Per aquests motius i potser per algun més, aquesta és la metàfora que aquest any ens explica i ens afirma. Des del festival TNT, volem oferir un marc de resistència, de resistència optimista, un espai de confluència on venir a pensar, a assossegar-se, a recuperar la sensibilitat anestesiada, a explorar el que es fa tan difícil de comprendre o a contemplar el que se'ns havia oblidat que existeix. On trobar l'alegria? On trobar la bellesa? On l'esperança? No són preguntes senzilles en aquests dies.

Enguany, una bona part de les peces que conformen la programació van a càrrec d'artistes que pensen l'escena com un camp des d'on reflexionar, de manera pràctica, sobre els problemes més candents del món contemporani. Així, en un terreny híbrid que mescla performance, cinema experimental, coreografia, llum, antropologia o teatre d'objectes, entre d'altres, trobem cinc treballs que mostren una clara preocupació sobre les imatges. En temps de superabundància, servitud i dependència cap a elles, ens preguntem com aquestes influeixen en la configuració de la nostra subjectivitat. Les imatges se'ns mengen, sí, però la creadora i pensadora **Marta Azparren** encara va més enllà: podem arribar a alimentar-nos d'elles en un sentit fisiològic a la manera de les artistes de la fam del segle XIX? La coreògrafa **Núria Guiu** també impartirà una conferència performativa —gènere molt present en la programació d'enguany—, on parlarà i posarà el cos per entendre l'afectació corporal de les xarxes socials aprofundint en els vincles entre cos, digitalitat i poder. El col·lectiu **Serrucho** ens invita, com sempre, a practicar una mirada més lenta sobre les imatges, que les posarà en escena (i en streaming) com si fossin objectes. Imaginem el que veiem? Veiem el que imaginem? Són propostes que ens permeten qüestionar-les i, inclús, fer-les desaparèixer, com proposa la **Maria Jerez**, qui navegarà en la foscor que alhora invoca al misteri. També **Macarena Recuerda**, en un dels seus exercici d'imaginació, ens invita a fer desaparèixer la imatge tot desplegant un collage sonor.

De la imatge com a element d'estudi i no com a eina, passem a l'ús de la paraula com a productora d'espai i realitat, i no com a representació. És a dir, la paraula dita per a que l'espectador l'habiti amb la seva pròpia memòria. En aquest sentit, destaquen les creacions de **Javier Hernando** i l'argentí **Martín Flores Cárdenas**, fràgils i despullades, que es conjuren a favor dels vincles que ens permeten, si no canviar el món, sí resistir-lo o intervenir-hi d'alguna manera. El primer furga en els gestos de rebel·lia poètics i polítics del passat, el segon en l'amistat, un dels grans refugis que ens queden. També l'**Eduard Olesti**, poeta, dramaturg i escriptor d'una generació que ja ha nascut amb la realitat televisada, ens relatarà el seu viatge fallit (com no) a Iugoslàvia, concretament a Srbrenica. Sobre la recerca incansable, el viatge i el fracàs com a gest poètic i polític, investiguen **Los detectives** en un nou

capítol de la seva sèrie que transporta les novel·les de cavalleria al món contemporani.

Les propostes més desafidores i provocadores de la programació van a càrrec de quatre joves coreògrafes que, amb bones dosis d'humor, aspiren a transformar o a subvertir la mirada (i no només) a través d'allò més grotesc i extravagant. La **Sara Manubens** es serveix del codi del cinema de terror més trash per indagar en la identitat trans-travesti. La **Mathilde Invernón** s'apropia de la masculinitat tòxica per crear un cos còmic i pertorbador. La **Júlia Irango** apel·la a la “mamarratxa” com un ésser juganer, mutant i vulnerable que es mou per amor. I la **Laura Morales** investiga també sobre l'amor a través de la ramaderia, o qui sap si a l'inrevés.

En el nostre afany de proposar un **TNT KIDS** estimulant, acollidor i divers, aquest any totes les activitats seran gratuïtes, a la Plaça Didó, i dirigides a un públic molt ampli: criatures, joves, adolescents, persones adultes i, en general, totes aquelles amb ganes de divertir-se, de moure's i de ballar. Comptarem amb **Crea Moviment**, que ens proposa una instal·lació on el joc i la imaginació son protagonistes. Amb un concert a càrrec de **Tronco**, un grup que interpreta cançons aparentment lleugeres, juganeres però que admeten moltes capes de lectura. I, finalment, la **Mar Garcia** i el **Javi Soler** crearan un espai guiat on poder cantar i ballar de manera desacomplexada, alliberadora i col·lectiva.

Convertir l'espai públic en espai de joc és un dels nostres objectius, com també ho és reassignificar els espais quotidians que travessem cada dia, incitant a una mirada renovada que fugi dels automatismes als que ens condueix la quotidianitat. En aquesta línia, la companyia Ça **Marche** presenta una de les propostes més vistoses de la programació, una espectacular instal·lació que ofereix la possibilitat de veure (i viure) un incendi de ben a prop, emulant una de les forces destructores i creadores més hipnòtiques de la naturalesa. Abans de l'incendi, una explosió a càrrec de la coreògrafa suïssa **Melissa Guex**, qui ofereix una mena de rave unipersonal que invita a un trànsit col·lectiu en aquest moment de depressió generalitzada. I durant tot el festival, es podrà accedir a Sirenes i robots, la instal·lació a càrrec del duo vocal **Tarta Relena** i l'oceanògraf **Joan Lloret**, una aproximació a l'estat del mar Mediterrani a través de la ciència i l'art.

Escrivia María Zambrano a Claros del bosque que l'arc de Sant Martí resplendeix “abans que a dalt als cels, a sota entre la foscor i l'espessor, creant així un imprevisible clar propici”. El clar al bosc, com l'arc de Sant Martí, no es busca sinó que apareix, es revela, apel·lant a un sentir primigeni i intuïtiu que, normalment, oblidem. L'arc de Sant Martí és aigua, és llum, és un pont entre allò visible i allò invisible. És efímer, és fràgil, és potent. També és una insinuació. Quan va ser l'últim cop que en vas veure un?

MARION BETRIU
DIRECTORA DEL FESTIVAL

PROGRAMACIÓ

DIJOUS 2 D'OCTUBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai
16:30 h	Marta Azparren	Fasting Girls	Casa de la música
17 h a 21 h	Tarta Relena + Joan Llort	Sirenes i Robots	Sala Cúpula
18 h	Núria Guiu	P.O.V.	Ateneu Candela
19:30 h	Maria Jerez	No ser ni la sombra de lo que se fue	Teatre Principal
21:30 h	Los detectives	Les chevaliers	Teatre Alegria

DIVENDRES 3 D'OCTUBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai
16 h	Julia Irango	Mamarratxa Attack	LaFACT
16 h	Maria Jerez	No ser ni la sombra de lo que se fue	Teatre Principal - Escenari
17 h a 21 h	Tarta Relena + Joan Llort	Sirenes i Robots	Sala Cúpula
17:30 h	Martin Flores	La fuerza de la gravedad	Tub d'assaig
18:45 h	Marta Azparren	Fasting Girls	Casa de la Música
18:45 h	Laura Morales	Ser Pastora	CCA El Corralito
19:30h	Melissa Guex	Down	Casa Alegre de Sagrera
20:30 h	Serrucho	Fogonazo	Teatre Alegria
20:30 h i 22:30 h	Ça Marche	Incendis	Parc de Vallparadis
23:30 h	Dj		

PROGRAMACIÓ

DISSABTE 4 D'OCTUBRE

Hora	Companyia	Espectacle	Espai
 11 h a 13 h	Crea moviment	Un món de cartró	Plaça Didó
11 h a 14 h	Tarta Relena + Joan Llorc	Sirenes i robots	Sala Cúpula
12 h	Julia Irango	Mamarratxa Attack	LaFACT
12 h	Eduard Olesti	Shrek, kebabs i la caiguda de Iugoslàvia	CCA El Corralito
 13 h	Concert - vermut	Tronco	Plaça Didó
17 h a 21 h	Tarta Relena + Joan Llorc	Sirenes i Robots	Sala Cúpula
17 h	Macarena Recuerda	Si fuera una película	Plató
17 h	Eduard Olesti	Shrek, kebabs i la caiguda de Iugoslàvia	Corralito
 18 h	Mar Garcia i Javi Soler	Afònics Anònims	Plaça Didó
18:15 h	Mathilde Invernón	Bell End	Plató
19:45 h	Mélissa Guex	Down	Plaça Vella
20:30 h	Javier Hernando	Extraña alegría	Teatre Alegria
22:30 h	Sara Manubens	Symphony of Horror	Teatre Principal
00 h	Dj		

SIRENES I ROBOTS

TARTA RELENA I JOAN LLORT

DIJOUS 2 D'OCTUBRE DE 17 A 21 H
DIVENDRES 3 D'OCTUBRE DE 17 A 21 H
DISSABTE 4 D'OCTUBRE D'11 A 14 H I DE 17 A 21 H
TEATRE PRINCIPAL - SALA CÚPULA

GRATUÏT

Per als grecs antics, el mar era un regne misteriós i incert. L'*Odissea* presenta el mar com un seguit de parany's ordits per déus i criatures encara més ocultes, que es rifen la sort dels pocs que s'atreveixen a endinsar-s'hi. Avui en dia, el mar està molt més cartografiat i monitoritzat, però el misteri que antigament s'hi amagava segueix mirant-nos de fit a fit des del futur. I és que, per més models i estimacions que pugui oferir la ciència, ningú sap del cert quines conseqüències pot arribar a tenir l'escalfament del mar, que cada any registra xifres més elevades.

El 2004 es va posar en marxa arreu del món un ambiciós projecte de recerca internacional per supervisar l'estat dels mars i oceans, a través d'uns robots coneguts com a Argo. Com el vaixell de Jasó, els Argos contemporanis també estan tocats pel do de la profecia. A través de les seves lectures, ens ajuden a preveure els possibles canvis i amenaces que ens esperen al futur. Per a l'oceanògraf Joan Llort, que fa anys que treballa amb les dades fornides pels

Argos al Mediterrani, hi ha molts paral·lelismes entre els relats que explica la ciència i els que elabora l'art. Tant la mitologia com la ciència són intents de fer front a la incertesa.

La part artística i musical va a càrrec del duo Tarta Relena, que investiga a través de la veu les sonoritats de la Mediterrània. Per compondre aquesta peça, les Tarta Relena s'han fixat la missió de fer d'intèrprets dels diversos robot Argo que actualment van a la deriva per la Mar Tirrena, des d'on, segons l'*Odissea*, les sirenes entonaven el seu cant. *Sirenes i robots* és una instal·lació que ens submergeix en l'oscil·lació d'una veu oracular, tot encerclant una cartografia aquàtica i lumínica, que actua com a ressò dels canvis que viu el Mediterrani.

Traduïdes al registre musical i vocal, les dades de la temperatura del mar configuren un teixit imaginari que es va fent més espès i extrem a mesura que s'allunyen del present i s'aventuren en la predicció de possibles futurs. Que els vents ens siguin favorables.

Una instal·lació sonora de Tarta Relena i Joan Llort,
produïda pel Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB)
Ajudant de direcció i direcció d'art: Clàudia Torrents
Disseny sonor: Roc Jiménez de Cisneros
Disseny d'il·luminació: Oscila
Disseny d'espai: Clàudia Aguiló Vidal

RESIDENT

FASTING GIRLS

MARTA AZPARREN

DIJOUS 2 D'OCTUBRE A LES 16:30 H
DIVENDRES 3 D'OCTUBRE A LES 18:45 H
CASA DE LA MÚSICA

Una dona jeu immòbil, tancada en una urna de vidre, al mig d'un restaurant. No es tracta de la Bella Dorment, sinó d'una de les moltes artistes de la fam que, entre el segle XIX i el XX van fer del dejuni voluntari un espectacle. Un espectacle evidentment lent i resistent a la immediatesa, en si mateix un test de resistència, reforçat molts cops per un emplaçament tan singular com obscè, com és el cas del restaurant. Mirades de reüll a la dejunadora mentre la forquilla sosté un tall de filet. Ulls badats davant del vidre. Menjar-se algú amb la mirada.

Al voltant d'aquesta imatge ha pres cos l'artefacte escènic de la Marta Azparren, artista resident al TNT d'enguany, que ha decidit comptar amb la companyia a escena del ballarí Eiden Peloché, l'artista sonora Haize Lizarazu i l'artista xef Carles Tarrasó per emprendre un viatge que explora les relacions entre el dejuni i les imatges, entre menjar i mirar.

L'ull i l'estómac, dos òrgans que aparentment no tenen res a veure, però que, com diria Amélie Nothomb, comparteixen la mateixa

metafísica. Originària del món del cinema experimental, rere tot el que fa la Marta hi batega una reflexió profunda sobre el cinema i la construcció de la mirada. Des del testimoni d'exdejunadores a la recerca gastronòmica, de la psicoanàlisi a TikTok (la nova urna de vidre), *Fasting Girls* deambula entre anècdotes del passat i urgències del present, tot preguntant-se què ens porta a decidir deixar de menjar en un món que exigeix una visibilitat absoluta. La mateixa Marta ho deia al seu llibre *Cine ciego*: cal frenar el flux de les imatges abans que se'ns mengin.

Fasting Girlss' uneix a altres peces que s'entenen a si mateixes com un camp d'investigació, al mateix temps que activen els processos artístics necessaris per anar més enllà del pur concepte. Pensem en *POV*, de Núria Guiu, o *Extraña alegría*, de Javier Hernando, tot i que segurament sigui amb peces molt menys verbals, com *No ser ni la sombra de lo que se fue*, de María Jerez, o *Si fuera una película*, de Macarena Recuerda, que hi ressoni una preocupació més clara per la sobreexposició i el desig de desaparèixer.

Performers: Marta Azparren, Haize Lizarazu, Eiden Peloché, Carles Tarrasó
Idea original: Marta Azparren i Sandra Cendal
Col·laboren: Tania Arias Winogradow, Clàudia Faci, Mayte Gómez Molina, María Limón, Teo Pardo, Montserrat Rodríguez, Francisca Chaparro Aguado, Fundació Via Activa (Grup SOM VIA), programa Ments Despertes (Silvia García Márquez).
Vídeo The Thin People: Taller Estampa
Testimonis: Mariona Muñoz Blade, Eiden Peloché, Mariu del Amo, Sandra Cendal, Tania Arias
Ballarines del Ballet de Catalunya: (noms per confirmar)
Il·luminació: David Picazo
So: Anxe Faraldo

Disseny insecte calibre: Sergio Arribas
Realització insecte calibre: Metalmorfosis
Acompanyament: Manu Badás
Producció i distribució: Micaela Ferrer
Direcció: Marta Azparren
Coproducció: Fundació Joan Brossa, TNT, Beques Barcelona Crea, La Caldera
Amb la col·laboració de: espai nyam nyam, La Membrana, Hospital del Perpetuo Socorro de Albacete, Ballet de Catalunya (Terrassa), Universitat CLM, llibreria Mary Read
Agraïments: Alicia Valdés, Silvia García Márquez, Victòria Pérez Royo, Gustavo Collado, Juanjo Ochoa
Un agraïment molt especial a la Rakel, per compartir amb nosaltres el seu menjar-no-res.

POV

NÚRIA GUIU

DIJOUS 2 D'OCTUBRE A LES 18 H
ATENEU CANDELA

Tu preparant-te pel TNT. Tu pensant quins espectacles veuràs aquest any. Tu combinant horaris.

Facis el que facis, tu ets el protagonista. Aquesta és una de les lliçons del POV (o point of view), un mem recurrent que ens ha acostumat a performar diferents perspectives, tot situant-nos en la pell d'una altra persona. El POV visibilitza experiències quotidianes i emocions reprimides (ràbia, frustració, tristesa, ansietat...) per escenificar microdrames que, com diu Sara Ahmed, van més enllà d'allò personal i revelen estructures socioculturals més àmplies.

La Núria Guiu trasllada aquest fenomen de les xarxes a l'escenari, tot aprofundint en els vincles entre cos, imatge, digitalitat i poder que ja fa anys que caracteritzen la seva recerca. A POV, la seva formació com a antropòloga pren més rellevància que mai. I no només perquè la subjectivitat i la mirada són problemes centrals de l'antropologia, sinó també perquè la presentació d'aquesta peça coincideix amb l'entrega del seu TFG (felicitats, Núria!). I això podria ser una anècdota i de fet ho és, però

també és indicatiu de com ens trobem sempre dins de les ficcions que construïm, i de com allò més quotidià es barreja inevitablement amb allò més elaborat.

La majoria d'imatges que veiem a les xarxes socials són imatges de cossos. Cossos que gesticulen, cossos que es mouen, cossos que miren. El cos sempre és la relació entre el que jo dic i el que tu llegeixes. Està sempre posseït per diferents subjectivitats. Davant la pregunta de si podem qualificar *POV* de conferència performativa, la Núria s'encongeix d'espatlles i diu que el que ella fa és dansa. Això, i riure's d'ella mateixa. Perquè la seva mirada d'antropòloga no va cap enfora, sinó cap endins: cap a l'afectació corporal de les imatges que, tot i ser aparentment intangibles, determinen què veiem culturalment.

Amb esperit postirònic i autorreflexiu, *POV* s'alinea amb altres peces que enguany també es pregunten per l'efecte de les imatges en la nostra subjectivitat, com *Fogonazo*, de Serrucho, *Mamarratxa Attack*, de Julia Irango, o *Fasting Girls*, de Marta Azparren.

Direcció i intèrpret: Núria Guiu Sagarra
Acompanyament artístic: Esther Freixa i Ràfols
Música: Uge Pañeda (Okkre)
Coordinació tècnica: Adrià Juan
Producció: El ClimaMola
Co-producció: Centre de les Arts Lliures de la Fundació Joan Brossa

Projecte en Residència a Centro de Cultura Contemporànea Conde Duque (Madrid), Roca Umbert, Fàbrica de les Arts (Granollers) amb residència creuada a Graner de Barcelona, Cra'p (Mollet del Vallès).

RESIDENT

NO SER NI LA SOMBRA DE LO QUE SE FUE

MARÍA JEREZ

DIJOUS 2 D'OCTUBRE A LES 19:30 H
DIVENDRES 3 D'OCTUBRE A LES 16H
TEATRE PRINCIPAL

Ens apropem a una nebulosa. De mica en mica es van diluint els contorns, i quan ens n'adonem ja no veiem res que puguem reconèixer. El món, les senacions i els objectes de cada dia ens envolten, però hem deixat d'identificar-los. Som en un llinar.

La María Jerez porta anys treballant sobre el que s'escapa del llenguatge o del coneixement, i esborrant línies amb la mateixa diligència amb què altres s'obstinen a traçar-les. A cada traç li correspon un borró, i es fa difícil descriure una peça que basa la seva existència en la fugida, en la denegació del sentit. Una mica com quan Vincianne Despret es planteja quina mena d'existència tenen els morts, que tot i ser clarament diferent de les muntanyes, les ovelles o els forats negres, o fins i tot dels personatges de ficció, exerceixen la seva força sobre els vius. O una mica també com Peter Pan, que s'ha de cosir l'ombra a la sola de les sabates perquè no l'abandoni.

Descosir l'ombra implicaria desmuntar d'una tacada l'ordre establert, basat en la visibilitat, la legibilitat i la distinció precisa de les coses. Les ombres, però, es barregen, es combinen i donen lloc a éssers quimèrics, inefables, inenarrables. L'ombra és l'extensió més làbil del nostre cos, la més propensa a estendre's fora del nostre abast i a unir-se momentàniament a altres cossos, objectes o espais. A la vegada, les ombres donen lloc al que no hi és. A través seu es deixa de veure el que hi ha perquè el que ha desaparegut pugui ser entrevist.

Aquest és l'estat que ens convida a adoptar la María Jerez, babucejant i incert: un estat d'expectativa que sobrepassa les capacitats de l'ull i indaga en el misteri que s'hi amaga darrere. Ens hi convida després d'un llarg estudi sobre la no visió, en què l'han acompanyat persones cegues, ornitòlegs, mags, coreògrafes i il·luminadores, amb qui ha tingut ocasió de conversar sobre els significats que donem a la foscor, la indefinició i l'absència.

De María Jerez

Performance: Arantxa Martínez i María Jerez

Col·laboració artística: Arantxa Martínez

Disseny d'il·luminació i realització de lluminàries: Leticia Skrycky

Acompanyament de veu i so: Alejandra Pombo

So: María Jerez

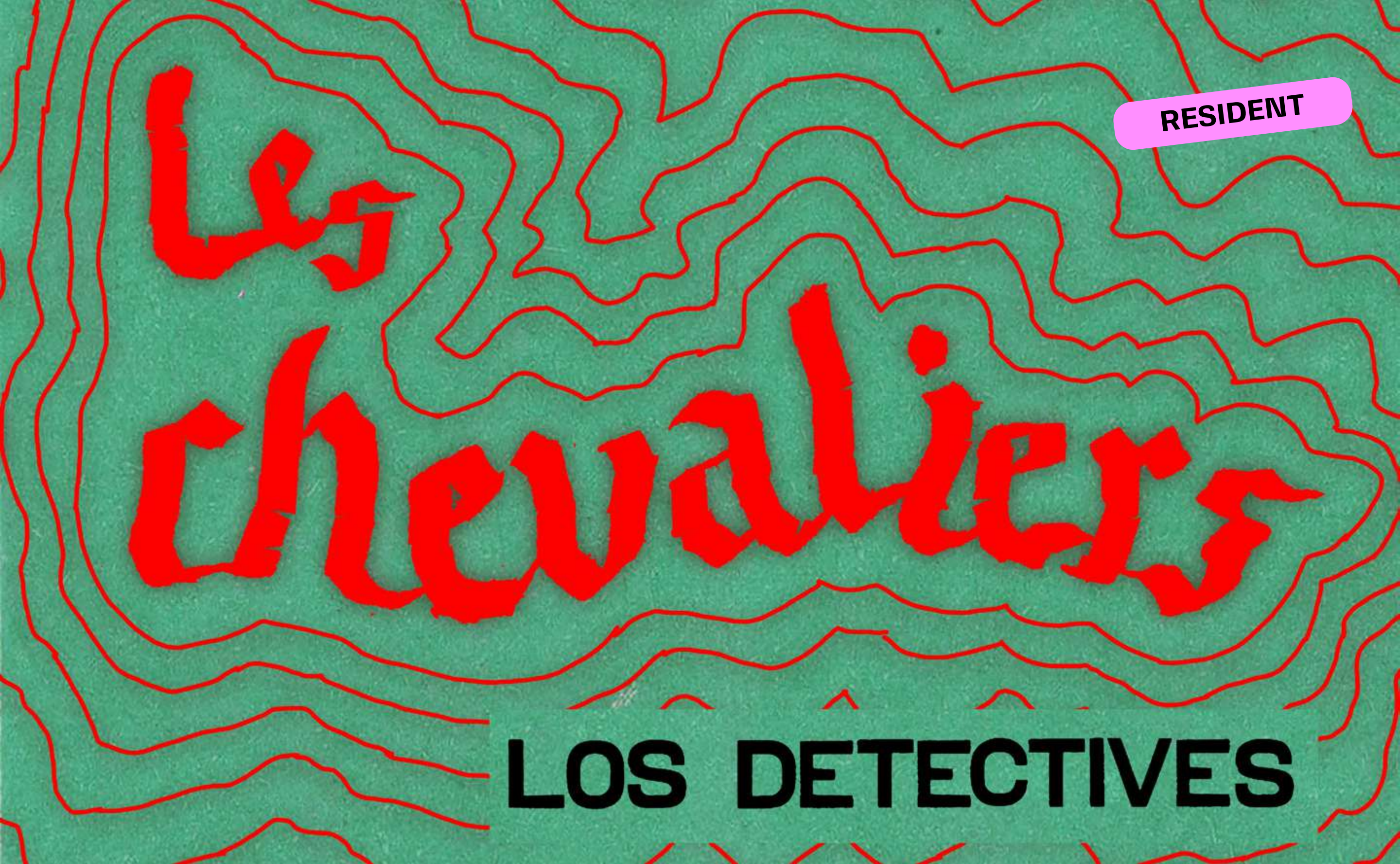
Documentació: Élan D'Orphium

Produïda per María Jerez i Dorothy Michaels

Coproduïda pel Festival TNT, Terrassa Noves Tendències

Amb el suport de Tanzfabrik (Berlín), Centro de Creación Contemporánea Conde Duque (Madrid) i Europalia España

Finançada per les Ajudes a la Creació Contemporània de l'Ajuntament de Madrid

LES CHEVALIERS. CAPÍTOL 2

LOS DETECTIVES

DIJOUS 2 D'OCTUBRE A LES 21:30 H
TEATRE ALEGRIA

Han passat deu anys des que tres detectius intrèpides es van llançar a la cerca del Graal. La pluja ha esborrat el rastre de les seves passes, els llocs on havien fet nit ja no hi són, els hàbits han canviat, i una d'elles s'ha perdut. Però les dues detectius restants no han abandonat ni un segon la sagrada tasca autoimposada de perseguir l'impossible, l'inefable. Probablement també l'inexistent. Cap d'aquests adjectius desencoratjadors farà defallir el seu anhel, perquè és en l'intent on es troba la seva única raó de ser.

Les Chevaliers neix del còctel anacrònic que s'obté en barrejar els llibres de cavalleries amb el món d'avui. Amb el Graal de fons, es planteja com un projecte episòdic, del qual cada capítol és un pas més en direcció a la meta. No patiu, però, si us vau perdre la primera part al Festival Sàlmon. Al llarg dels segles, la història és sempre la mateixa, des que Chrétien de Troyes va crear el personatge artúric de Perceval, que dedica tota la vida a

buscar quelcom que (spoiler alert) no troba mai, i tot perquè no fa la pregunta adequada. Les que venim després de Perceval som les que, com diu Victoria Cirlot, hem heretat un enigma produït en sèrie, i també, com subratllen Los Detectives, les que hem après a viure el fracàs com un gest poètic.

Durant el seu pas com a residents pel TNT, els incansables cavallers han començat a parar atenció al paisatge i a la climatologia, i és així com, capficats per la seva missió irrealitzable, s'han adonat que el que els envolta també té veu.

Sempre atentes als codis del llenguatge cinematogràfic i al joc teatral, Los Detectives es capbussen en la dimensió més estètica i aventurera del paisatge que acompanya les narracions de cavallers. A *Incendis*, de Ça marche, i a *Sirenes i robots*, de Tarta Relena i Joan Llort, el paisatge també disposa de tot el protagonisme, tot i que és a *Les Chevaliers* on ho fa d'una manera més juganera.

Idea: Los Detectives (María García Vera i Mariona Naudin)
Direcció: María García Vera, Mariona Naudin, Sofía Asencio
Interpretació i creació: Mariona Naudin, María García Vera, Albert Pérez, Ruben Ametllé
Disseny espai sonor i música: Pol Clusella

Disseny espai escènic i vestuari: Jorge Dutor
Disseny espai lumínic: Celina Chavat
Producció executiva: Imma Bové
Coproducció: Festival TNT 2025, Teatre El Canal de Salt, Festival ZIP TNC 2026 amb l'ajuda d'OSIC de la Generalitat de Catalunya.

MAMARRATXA ATTACK

JULIA IRANGO

DIVENDRES 3 D'OCTUBRE A LES 16 H

DISSABTE 4 D'OCTUBRE A LES 12 H

LAFACT

Ha arribat la mamarratxa! La mamarratxa és la rialla que et deforma l'expressió. És el toc-toc que se sent dins l'armari. És la llana. És l'arna que ha fet niu a la perruca rosa. És la taca de pintallavis al coixí. És la intimitat. És la urgència. Es un potro desbocado que no sabe dónde va. És una carta blanca a la intuïció. És la utopia cuir. És la guitarra. Són els genolls. I és un solo de l'artista valenciana Julia Irango, que aquest any ha donat via lliure a una de les seves obsessions, com a artista resident del TNT: transformar-se en un ésser mutant, fràgil i monstruós, una ganyota feta carn i escarni, que es mofa de la rectitud d'un món endiablats.

La mamarratxa, més que un personatge, és un lloc: un lloc vulnerable, ridícul i simpàtic, que ens proposa una experiència compartida d'intimitat. Totes tenim una mamarratxa dins. O, si més no, en tenim una ben a prop, que sap trobar la porta per entrar dins nostre i posseir-nos. No hi ha dubte sobre les seves estratègies: la mamarratxa apareix en les perruques i en

els pèls que surten on no toca. Apareix també a última hora de la nit, o del matí, quan s'acaba la festa, en forma de copla de Rocío Jurado. O apareix dins del bosc. La mamarratxa no parla; només es comunica a través de les coples.

L'aparició de la mamarratxa deixa en suspens els límits i mandats de gènere. És una pregunta oberta a la visibilitat del cos. Qui observa és violentament absorbit per la mamarratxa. Contemplar la mamarratxa comporta la dissolució de les convencions culturals que edificuen la mirada. No es pot contemplar la mamarratxa. S'ha d'empassar.

La pregunta que ens fa la mamarratxa és la mateixa que es fa Laura Morales a *Serpastora*: per què ens mou l'amor, i per què ens vinculem de manera romàntica? Un romanticisme ben diferent, però igual de poderós, empeny Los Detectives a cercar l'inassolible amb *Les Chevaliers*. Ja ho sabeu. La mamarratxa és aquí, i no se'n pensa anar.

Direcció i interpretació: Julia Irango
Disseny i elaboració de vestuari i escenografia: Víctor Colmenero Mir i Tasio Ranz
Disseny d'il·luminació: Víctor Colmenero Mir
Disseny sonor: Virginia Roig Hernández
Assistència de moviment i mirada externa: Natalia D'Annunzio i Irene Manso
Producció executiva: Mónica Vázquez
Disseny gràfic: Dani Requeni
Fotografia: Sebastià Masramon
Vídeo: Fede Caraduje (Puerta 3)

Una coproducció del Festival Terrassa Noves Tendències (TNT)

Amb el suport de l'Espai Nyamnyam, Dansa València, Institut Valencià de Cultura, Laboratorio de Artes Vivas de Tenerife i Ajuntament de València.

Agraïments a Edu Balsells Martínez i Ángeles Císcar.

LA FUERZA DE LA GRAVEDAD

MARTÍN FLORES CÁRDENAS

DIVENDRES 3 D'OCTUBRE A LES 17:30 H
TUB D'ASSAIG

En un món que ens fa sentir cada cop més fràgils i desorientats, pot ser que l'amistat sigui una de les formes més sòlides de donar-li sentit. Fa uns anys que la pregunta per l'amistat ronda els escenaris i, tal com passa amb l'amistat, no té fronteres. Així ho demostra aquesta peça creada a Buenos Aires, al petit teatre que en Martín Flores Cárdenas (dramaturg de Marina Otero) té a la planta baixa de casa seva. Al nucli de la peça, una actriu, la Laura López Moyano, amb qui en Martín havia treballat feia anys, i un text, un homenatge cru i incondicional a l'amistat, amb tots els seus condicionants i contradiccions.

No calen més elements per obrir-se en canal i deixar que el teatre es dessagni. *La fuerza de la gravedad* no contempla floritures ni concessions. Amb prou feines contempla la interpretació, i fins i tot la paraula troba la seva bellesa en una certa brutor o brutalitat. I és que allà on apunta és a l'altra banda de l'artificiositat, a un territori que es va obrint progressivament com si es tractés d'un mandala,

i on la interminable successió d'amics aliens acaba emmirallant les relacions de cadascú amb els seus propis amics.

Així és com en Martín diu que funciona la peça els dies que surt bé. Perquè no sempre surt tot bé. I l'amistat no està exempta de perills i decepcions. A l'Argentina, així com a molts països llatinoamericans, s'hi celebra el Día del Amigo el 20 de juliol, en honor al dia que Neil Armstrong i Buzz Aldrin van posar els peus a la Lluna. No deixa de ser irònic que la celebració de l'amistat coincideixi amb la conquesta d'un territori. Perquè al capdavant, què és l'amistat, en un món dominat per la violència?

Per a en Martín, fer aquesta peça és realitzar una invocació, un experiment metafísic per salvar els cossos de les relacions d'explotació i conquesta. Més enllà de representar res, la paraula actua com a productora d'espai i realitat, com també ho fa a *Extraña alegría* de Javier Hernando o a *Shrek, kebabs, i la caiguda de Iugoslàvia* d'Eduard Olesti.

Dramatúrgia i direcció: Martín Flores Cárdenas
Intèrpret: Laura López Moyano
Disseny d'il·luminació: Matías Sendón
Disseny espacial: Ruslan Alastair Silva
Música: Martín Flores Cárdenas

Col·laboració en vestuari: Lara Sol Gaudini
Col·laboració en música: Maga Clavijo
Col·laboració en text: Tomás Masariche
Distribució: T4
Producció general: Casa Teatro Estudio

SER PASTORA

LAURA MORALES

DIVENDRES 3 D'OCTUBRE A LES 18:45 H
CCA EL CORRALITO

Hi ha teories que diuen que el cant es forma abans que la paraula; que els primers sons que emet la veu tenen molt més a veure amb l'onomatopeia que amb el significat. L'onomatopeia és també la manera de comunicar-se amb els animals, a través de l'escolta, la imitació, i el tacte. Des dels crits i xiulets dels pastors fins a les èglogues de la literatura bucòlica, el camp sempre ha estat un refugi per al lirisme, per a allò que no és que sigui incomunicable, sinó que simplement no es pot comunicar amb el sistema de comunicació logocèntric que ens demanen les ciutats.

Per a la Laura Morales, aquest projecte es va començar a gestar amb el confinament, durant aquell breu parèntesi en què es va fer més evident que mai la fragilitat de la relació de domini de la ciutat sobre el camp. En tan sols un parell de setmanes, la natura va respirar i es van veure cabirols a Matadepera. Tres anys després, la Laura va decidir que volia ser pastora. I aquí la tenim, posant cos a una transhumància que transforma el públic en el seu ramat, i els carrers de Terrassa en camins de ramaderia. Així com molts espais de pastura han estat devorats per carreteres o teixit urbà, aquest aplec no es dona en l'àmbit rural, sinó que ocupa l'espai de la ciutat. El camp no és a un altre lloc, sinó que nosaltres som al lloc del camp.

I l'amor. La Laura, com els pastors de les èglogues, canta a l'amor, a l'amor que mai arriba, a l'amor que mai és ple perquè sempre li falta alguna cosa. I el que la Laura busca, amb la seva transhumància, és que l'amor l'ompli fins al punt de fer-li esclatar el cor en mil bocins. Existeix, aquest amor? O és només una ombra fugissera? Mentrestant, té l'amor del seu ramat.

Ser pastora es presenta en col·laboració amb el Corralito, que des de fa anys acompanya els creadors que accepten treballar en clau de temptativa, sense voler tenir massa clars els resultats.

Idea, direcció i interpretació: Laura Morales
Assistència de direcció: Alessandra García
Dramatúrgia: Julio León
Assistència de moviment: Núria Guiu
Disseny espai sonor: Isabel Do Diego
Disseny espai escènic: Julia Rodríguez i Fran Pérez (La Ejecutora)
Disseny d'il·luminació: Benito Jiménez
Disseny de vestuari: Gloria Trenado // NANTÚ
Disseny de perruca: Sarah Kceres

Producció: Emma Kañ as // Las Amigas Distribuyen
Distribució: Inma Juarez
Espais col·laboradors: Sacra Experience, Cardant Cultura, El Corralito Centre de Creació Artística i Centro Coreográfico La Gomera.
Suport a la producció: L'OBRADOR Espai de Creació.
Estrena al maig de 2026 al Teatre Central de Sevilla.

DOWN (SINGLE VERSION)

MÉLISSA GUEX

DIVENDRES 3 D'OCTUBRE A LES 19:30 H CASA ALEGRE DE SAGRERA - PATI DISSABTE 4 D'OCTUBRE A LES 19:30 H PLAÇA VELLA	GRATUÏT
---	---------

Energia. Vitalitat. Eufòria. *DOWN* és una explosió concentrada d'estats d'ànim revoltats i ganes de moure's. Fa poc més d'un any que la coreògrafa suïssa Méliissa Guex va crear aquesta peça de poc més de trenta minuts amb el bateria Clément Grin, i des d'aleshores no ha parat de girar. I és que no cal gaire per deixar-s'hi anar: ritmes sincopats, moviments en brut i la tensió de trobar-nos en un espai quotidià vivint una experiència extraordinària. Aquests són els ingredients amb què Guex ens convida a entrar en un trànsit col·lectiu.

Com explica la coreògrafa, *DOWN* va néixer en un moment difícil, just després de patir una lesió que la va deixar mesos incapacitada per (tre)ballar. Segurament és per això que la peça s'alimenta d'un desig intens de sortir, d'expressar-se, iderecuperarlallenguaperduda, que en el cas de Guex és, inequívocament, la que parla el seu cos. És a través d'aquesta llengua del cos que s'articula un llenguatge comú amb el so de la bateria, tot donant lloc

a un efecte multiplicador que, per moments, ens transporta al caliu d'un concert o d'una manifestació.

No cal anar a un macrofestival per sentir milers de cors bategant en sintonia. Al nucli d'aquesta peça hi ha una fascinació per la multiplicitat de la massa, del col·lectiu, i per l'ampli ventall de màscares, identitats i disfresses que aquesta fa possible. El procés de creació s'ha nodrit en bona mesura d'aquesta pluralitat, de la transformació del cos i la silueta en una mena de rave unipersonal on es donen cita sirenes, centaures i altres criatures màgiques habitants del submón. Si li demaneu pel títol de la peça, la Méliissa us dirà que, en els moments més baixos, no sempre es pot nedar enlaire. De vegades també és important deixar-se enfonsar, perquè en la foscor abissal també hi espurneja la bellesa.

Davant l'esgotament del cos, el transformisme. Davant els canvis que viu el món, el batec. Davant la incertesa, la festa.

Concepte, coreografia i interpretació: Méliissa Guex, en col·laboració amb l'equip artístic Composició de bateria i interpretació: Clément Grin Administració: Salve production Producció: Amandine Bula	Suports: Théâtre Sévelin 36 – Lausanne, Go Go Go – Le Grütli – Centre de production et de diffusion des Arts vivants – Genève, Supernova Rimini, Santarcangelo Festival, Venere in Teatro et New Echo System – Venezia, Festival Les Rencontre à l'Echelle – Marseille, Les SUBS – Lyon, Atelier de Paris / CDCN Suport a la gira: Corodis i Pro Helvetia.
---	---

ESTRENA

COPRODUCCIÓ

FOGONAZO

SERRUCHO

DIVENDRES 3 D'OCTUBRE A LES 20:30 H
TEATRE ALEGRIA

Diuen que una imatge val més que mil paraules, però menys que mil visualitzacions. Davant del torrent continu d'imatges que inunda cada racó d'internet, la companyia Serrucho torna al TNT amb una peça que no és ni un streaming en viu ni un gabinet de curiositats digitals, sinó que, com ells mateixos afirmen, s'assembla més a un espectacle de titelles. Un intent de rescatar les imatges com a coses.

És marca de la casa prescindir d'intèrprets i cedir la paraula als objectes. A internet, però, d'intèrprets n'hi ha per donar i per vendre: a cada instant, milers de persones comparteixen el que fan en directe, a través de plataformes com TikTok, Twitch o Instagram. Des de jugar a videojocs a mirar per la finestra, la xarxa és plena a vessar de seqüències cinematogràfiques a temps real, en què les persones es graven a si mateixes com si fossin actors o actrius. Una infinitat d'imatges que, en molts casos, no veu ningú.

O potser sí? Potser aquest vespre, sense saber-ho, alguns d'aquests intèrprets anònims

actuaran per al públic d'un teatre. Potser la seva aparició a escena ho canviarà tot. O serà l'escena que els canviarà a ells. A Fogonazo, la superabundància d'imatges dona pas a una poètica matèrica que descontextualitza l'excés visual i ens proposa, a través de l'humor i la incertesa, una mirada més lenta. Amb la inestabilitat pròpia de qualsevol connexió a internet, Serrucho ens convida a perdre'ns en els reflexos infinits de la realitat i la ficció, tot fent ús d'un dels encanteris més poderosos que coneix el teatre: aquell que ens fa dubtar de si estem imaginant el que veiem, o realment ho estem veient.

Trobar el nervi de l'ambigüitat al cor del llenguatge audiovisual és un dels objectius de Serrucho amb aquesta peça, però també és part de la fascinació que Macarena Recuerda Shepherd (*Si fuera una película*), Sara Manubens (*Symphony of Horror*), Marta Azparren (*Fasting Girls*) o Ça marche (*Incendis*) demostren pel cinema, com a aparell productor d'imaginaris i ficcions.

Idea i creació: Serrucho.

Intèrprets: Serrucho i col·laboradorxs segons disponibilitat.

Música i espai sonor: Javier Álvarez.

Assistència audiovisual: Marcos Rodríguez.

Coproducció: Festival TNT, CCCB.

Serrucho són: Ana Cortés, Raúl Alaejos i Paadín

INCENDIS

ÇA MARCHE

DIVENDRES 3 D'OCTUBRE: A LES 20.30 I A LES 22.30H
PARC DE VALLPARADÍS

GRATUÏT

Cremar Terrassa. Aquesta és la premissa d'una instal·lació espectacular que transformarà Vallparadís en un infern. Caldrà esperar que es pongui el sol i el parc quedi a les fosques perquè s'hi encengui una altra llum: la llum abrusadora de les flames, que amenaça d'engolir-ho tot.

Amb aquesta proposta a l'aire lliure, la companyia Ça marche ens ofereix la possibilitat de viure un incendi de molt a prop, a través d'un simulacre que combina efectes especials d'il·luminació, so, fum i projecció per recrear la sensació de trobar-se davant d'una de les forces més destructives de la natura.

Diuen que un incendi és un cop de realitat. Però, cara a cara amb el foc, també ens podem sentir davant d'un gran decorat, corpresos per la majestuositat d'una catàstrofe tan gran que no pot ser veritat. Tots hem sentit històries de persones normals i corrents que, davant les flames, emprenen increïbles actes d'heroisme. Però també hi ha històries de persones que queden encantades, embadalides per l'espectacle del foc. Com si el foc fos això, un espectacle.

De fet, tots hem sentit històries sobre el foc, i no és sorprenent que hagi estat sempre a la vora del foc que els humans, durant la nostra llarga evolució, ens hem explicat la majoria d'històries. Hi ha un fil invisible que connecta els primers homínids, reunits al voltant d'una foguera, i els xalets cremant als suburbis de Los Angeles; les deïtats antigues i la sequera. Un lligam contradictori que uneix devastació, por i bellesa.

Ça marche ja s'havia endinsat en l'univers dels simulacres i els efectes especials a *RUIDO*, un espectacle que revelava l'artifici dels efectes de so en el cinema, i que vam poder veure fa dos anys al TNT. Amb aquesta nova peça, tornen amb una festa per als ulls, un espectacle hipnòtic i sensorial que projectarà els pitjors temors al parc egarenc. Què hi ha millor que la ficció per gaudir del més terrorífic?

Incendis és una de les peces que enguany surten a l'espai públic per transformar-lo. Si voleu assistir a l'explosió prèvia a l'incendi, no us perdeu *Down*, de Mélissa Guex, a la Plaça Vella.

Direcció: Nico Jongen
Direcció d'art: Carmen Triñanes
Il·luminació: Montse Piñeiro
Coordinació tècnica & tècnic en gira: Álvaro Castillo
Producció de l'espectacle original: Laura Viñals
Producció & Administració: Mariona Signes

Coproducció de: Fira Tàrraga, Azkuna Zentroa Alhondiga Bilbao & Ça Marche
Amb el suport de: BUDA Kortrijk & Lieux Publics Marseille
Ça marche és companyia resident a la Nau Ivanow Barcelona i artista associat a Azkuna Zentroa Alhóndiga Bilbao

UN MÓN DE CARTRÓ

CREAMOVIMENT

DISSABTE 4 D'OCTUBRE D'11 H A 13 H PLAÇA DIDÓ	GRATUÏT
---	---------

Els arcs de Sant Martí ens conviden a imaginar què hi ha a l'altra banda: oasis florits, cofres enterrats, portals a un món d'aventures... De vegades cal ben poc per encendre la guspira de la imaginació, com demostra *Un món de cartró*, un joc de construcció gegantí on els més petits podran posar a prova la seva inventiva amb un material tan senzill com les caixes de cartró.

Juntament amb la bateria de versions musicals d'*Afònics Anònims* (Mar Garcia i Javi Soler) i el concert de Tronco, *Un món de cartró* us anima a viure la cara més familiar i lúdica de tot el TNT. En grupets reduïts i en tandes de trenta minuts, emergiran nous mons de les piles de caixes, que aniran canviant l'arquitectura i el significat de l'espai de joc. La dinàmica: el joc lliure, guiat pels intèrprets de la companyia, que ajudaran a vehicular les diferents situacions que s'aniran generant. Perquè la creació no parteix mai de zero, sempre hi haurà rastres del que han construït els grups anteriors. Aquests rastres actuaran com pistes per trobar el camí

dels nous terrenys que es desplegaran: un riu que connecta les muntanyes, una selva que es menja una ciutat o un gegant que dorm sobre un escull de coral.

Qualsevol que hagi fet una mudança sap que les caixes de cartró són una promesa de transformació. Un cop tenim tots els objectes encapsats, tots hem sentit algun cop la temptació de no tornar a obrir les caixes mai més. Potser perquè, en el fons, sabem que el contenidor és més seductor que el contingut, i res conté millor la possibilitat de contenir qualsevol cosa que una caixa de cartró. Si en teniu cap dubte, demaneu-li al gat.

El joc que us proposa CreaMoviment va una mica més enllà, perquè no és un joc individual sinó col·lectiu. Precisament perquè la imaginació no té límits, hem d'aprendre a compartir el món que construïm: a transformar-lo junts, a jugar-hi junts, i també, en algun moment, a deixar que desaparegui. Perquè al capdavall, és un món de cartró.

Idea original: CreaMoviment.
Creació i interpretació: Helena Cabo Vila, Cristina Martí Ninot i Toni Viñals Matas.
Música: Temes originals de “Cantem en Família” amb els arranjaments de Guillem Aguilar i Xavier Lozano.
Il·luminació: David Sales.

Fotografia: Tristán Pérez Martín, Albert Pérez Pons i Startup.
Vídeo: Elisenda Fontarnau i Marc Fisa Gol.
Diseny gràfic: Ikigai Comunicació conscient.
Producció: CreaMoviment.
Parteners, amics i còmplices: Jordi Puigdefàbregas, Carla Martínez, La Caldera, nunArt i La Visiva.

SHREK, KEBABS I LA CAIGUDA DE IUGOSLÀVIA

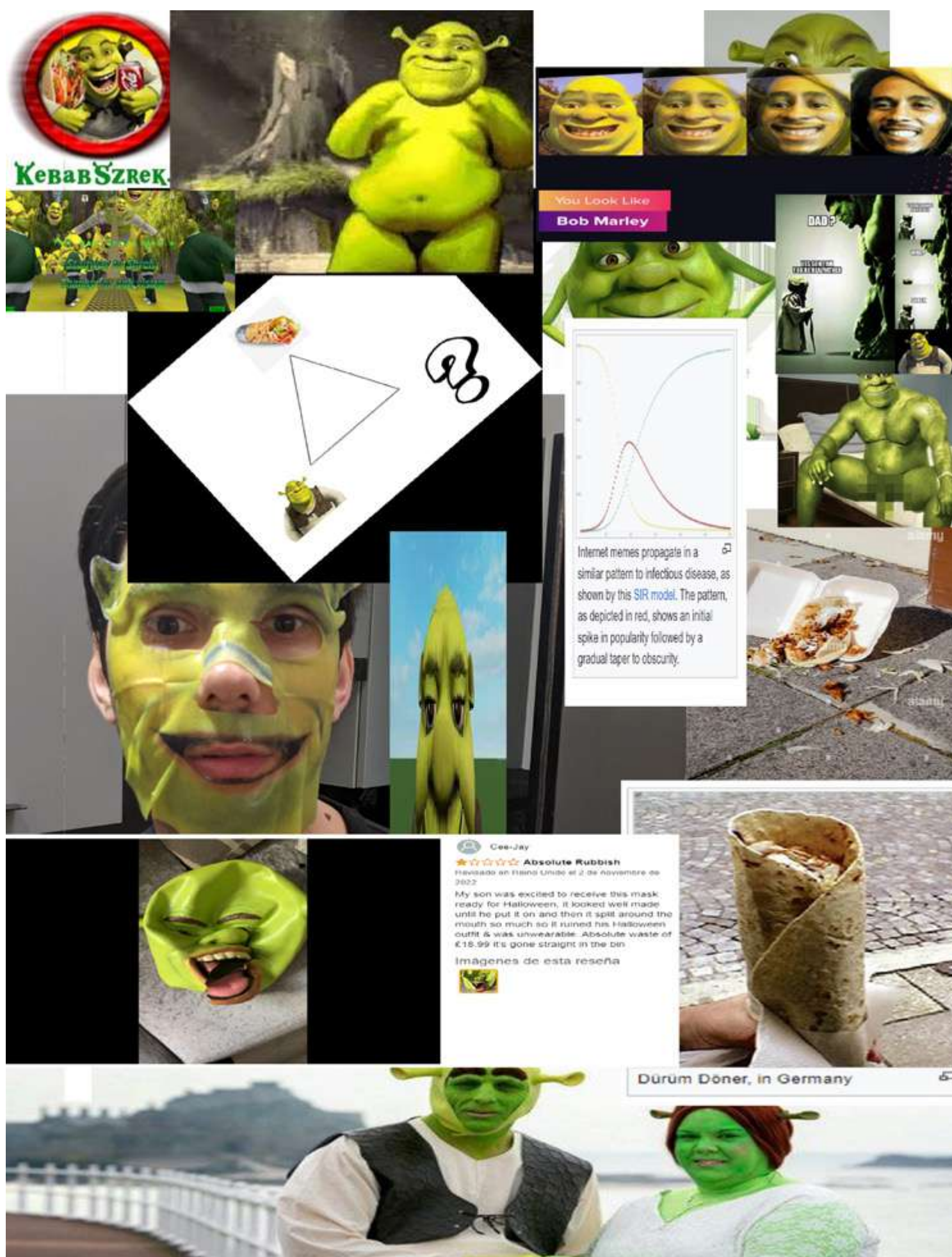
EDUARD OLESTI

DISSABTE 4 D'OCTUBRE A LES 12 H I A LES 17 H
CCA EL CORRALITO

Què tenen en comú Shrek, els kebabs i la Guerra de Bòsnia? Que us ho expliqui l'Eduard Olesti, inventor consumat de realitats i capaç de trobar relacions on no en veu ningú. Tot i que ell mateix titlla aquesta peça de conferència academicofestiva, és convenient acostar-s'hi com qui s'apropa a una crònica de David Foster Wallace: amb complicitat, estranyesa i un punt de sospita. I és que el que ens ha preparat l'Eduard és la crònica d'un viatge: una peregrinació personal a Srebrenica, allà on el 1995 es va perpetrar la matança, el mateix any que ell va néixer. El descens als inferns no només és geogràfic, sinó també biogràfic i mnemònic, perquè... què en queda, avui, d'aquella massacre? Qui recorda Srebrenica, quan cada dia assistim a un nou genocidi?

Si Dant s'endinsava a l'infern de
bracet de Virgili, l'Eduard ho fa
en companyia de Shrek. Amb olor
de sofre i de kebab rostit. Perquè
se sap d'una generació que ha
consumit massa imatges de
l'infern, que l'ha vist massa cops,
en pantans pudents, en fosses
ígnies, en camps de blat acabats
de segar. Davant la profusió
d'imaginariis apocalíptics, és difícil
desgranar la ficció de la realitat.
O, més ben dit: és difícil estar-ne
a l'alçada.

Així que relaxeu-vos, ajusteu expectatives, que la cosa va per llarg, i prepareu-vos per escoltar el relat d'un viatger que us exposarà la seva veritat amb tots els ets i uts (powerpoint inclòs), tot arrossegant la impossibilitat de

parlar però parlant-ne, com un Fitzcarraldo que es carrega a les espatlles la seva pròpia història i la seva absurditat, i us adreça la paraula buscant què? Clemència? Veritat? Comprensió?

Potser tot plegat estigui quedant massa seriós. No oblidem que la cosa va d'orcs i d'ogres, i de riure's d'un mateix. Perquè així és l'Eduard. D'ironia i sentit del ridícul no n'hi falten.

Shrek, kebabs i la caiguda de Iugoslàvia es presenta en col·laboració amb el Corralito, que des de fa anys acompanya els creadors que accepten treballar en clau de temptativa, sense voler tenir massa clars els resultats.

Creació d'Eduard Olesti.

Amb la participació dels seus bons amics.

Amb el suport de la beca BCN CREA, adjudicada a través de la Fundació Brossa.

Agraïments: Roger Bernat

TRONCO (CONCERT)

TRONCO

DISSABTE 4 D'OCTUBRE A LES 13 H
PLAÇA DIDÓ

GRATUÏT

Amb una guitarra i unes maraques, la vida fa de molt més bon passar. Ho té clar la Conxita Herrero, també coneguda com a Tronco, que ha fet de la música el seu refugi personal. I no només seu: les seves cançons, aparentment lleugeres i naïfs, donen aixopluc a oients de totes les edats, des d'infants a ancians, amb una cosa en comú: les ganes de somriure i gaudir de les coses petites que ens regala la vida, sense haver-nos d'escalfar de més el cervell.

Les cançons de Tronco són petites odes a les coses que ens toquen i als moments que ens trasbalsen. Entre acord i acord, s'hi donen cita tant les vivències que costen més d'empassar, des d'un desengany amorós a una entrevista de feina, com els puntals emocionals que ens sostenen, i sort en tenim. La música serveix a la Conxita per expressar l'agraïment que sent pel seu gat o per la seva torradora, amb qui sap que sempre pot comptar. Com ella mateixa canta: “Te mereces un piropo, pero no cualquier piropo. Tiene que ser ingenioso, divertido y animoso.” I només pel gest de

dedicar una cançó a una torradora, ja val la pena escoltar-la.

De petita, la Conxita sempre havia volgut aprendre a tocar la guitarra, però mai ho va arribar a fer. La seva història és la d'algú que ha après una cosa més important: a fer les paus amb la imperfecció i a viure la música no com una exigència, sinó com un regulador emocional i una manera de compartir. Amb notes indie i homenatges desenfadats, Tronco ofereix un concert tranquil i d'anar per casa, fet des de l'actitud de “fes-t'ho tu mateixa” i sense por a riure's de les equivocacions i els errors. Qui té boca s'equivoca i qui canta desafina.

Les cançons de Tronco, però, només són superficialment senzilles. Rere la seva façana ingènua, anomenen emocions complexes i delicades, que tant de bo sempre sabéssim resoldre amb una cançó senzilla. Segurament és per això que als infants els encanta, tot i que les experiències que descriuen no són gens infantils. “A molta gent li agrada Tronco”, afegeix la Conxita, “i sempre és gent simpàtica.”

SI FUERA UNA PELÍCULA

MACARENA RECUERDA

DISSABTE 4 D'OCTUBRE A LES 17 H
ESCAC - PLATÓ

Heu recordat mai el so d'una pel·lícula? Com es deia aquella pel·lícula on se sentia en primer pla la respiració pausada d'una persona adormida, mentre que, de lluny, s'intuïa un riu? Segur que no tindríeu cap problema a visualitzar nítidament l'escena dins del vostre cap si ara ho sentíssiu. Com si ja l'haguéssiu vist abans. El so és un dels codis més poderosos i evocadors del llenguatge cinematogràfic, i probablement també el més teatral.

Qui coneix la feina de Macarena Recuerda sap que el seu fort rau en el joc amb les convencions i il·lusions de l'escenari, i en aconseguir que allò més petit adquireixi dimensions colossals en la nostra percepció. En aquesta peça, el joc es canalitza a través d'una sessió de foley, o, dit d'una altra manera, en la creació minuciosa d'espais sonors cinematogràfics a través de la manipulació i amplificació d'objectes quotidians. Tot és el que és, però en la nostra ment tot esdevé una altra cosa.

Si fuera una película no arriba a ser una pel·lícula, perquè li falta la imatge: una imatge

que es projecta sobre la quarta paret de la nostra imaginació. Mentrestant, assistim a un concert d'objectes, oficiat per Macarena Recuerda i George Marinov, que es desplega com un collage sonor, confegit a base de retalls de la nostra memòria col·lectiva. El terror disposa d'una sonoritat pròpia, i la guerra, i l'amor. El cinema ens ha acostumat a certes gammes de sons que rarament coincideixen amb com sonen les coses realment. Si fem invisible la imatge, i mirem a través de la pantalla, accedim al taller del nostre imaginari: un paratge estrany habitat per dos éssers obstinats a fer-nos viure la ficció, segon a segon, fotograma a fotograma. Si fuera una pel·lícula no pot ser una pel·lícula, perquè en realitat és teatre.

Qüestionar les imatges és un acte de resistència. Fer-les desaparèixer, o adequar-les a un altre ritme, també. D'aquesta desaparició, però, en poden sorgir noves imatges de gran potència expressiva. És el que passa en aquesta peça, i també a *No ser ni la sombra de lo que se fue*, de María Jerez.

Concepte: Macarena Recuerda
Intèrprets: George Marinov i Macarena Recuerda amb la col·laboració d'Idurre Arriola i Irantzu Azpeitia
Producció de so: Alberto de la Hoz
Il·luminació: George Marinov
Assessorament coreogràfic i vestuari: Jorge Dutor
Música: La Bravo & Gydeon
Amb la col·laboració de la Segundo Olaeta Musika Eskola (Gernika-Lumo): Artur Sustatxa (Arranjaments),

Unax Atristain (Trompa), Beñat Zobaran (Trompa), Gartzen Cosme (Trompa), Iñigo Jaio (Trompa), Gartzen Cosme (Trompa), Ekaitz Gutiérrez (Tuba) i Martxel Asteinza (Percussió)
Una producció de Macarena Recuerda Shepherd, Antic Teatre i Govern Basc
Residències a Gernikako Udala, El Graner (BCN), Aulestiko Udala, Zornotzako Udala, Bilboko Udala, Teatro Ensalle (Vigo) i La Mutant (València)

ESTRENA

TNT KIDS

AFÒNICS ANÒNIMS

MAR GARCIA I JAVI SOLER

Dissabte 4 d'octubre a les 18 h

PLAÇA DIDÓ

GRATUÏT

Arriba un dels esdeveniments més esperats de l'any! O potser no n'hi ha per tant, però arriba un esdeveniment, i tothom hi pot participar! *Afònics Anònims* no és ni un concert ni un concurs musical ni un karaoke, però s'apropia d'elements de tots aquests formats per oferir-nos una experiència lúdica i gamberra, oberta a totes les edats.

Impulsors de La Cora, el cor popular de La Caldera, la Mar Garcia i en Javi Soler combinen les seves respectives formacions en dansa i música amb una fascinació genuïna per l'estètica més pop i hereva del llenguatge visual d'internet. La fama és un dels mites que les xarxes socials més han contribuït a amplificar i a exagerar, fins al punt de passar-se de rosca i convertir-se en una autoparòdia. El mateix sistema que enalteix les estrelles del pop devora amb fruïció els vídeos més casolans de gent que canta a la dutxa o balla davant d'un aparador.

No cal ser una pop star per agafar un micròfon i passar-s'ho bé. Aquesta és la premisa que la Mar i en Javi adopten per proposar una pràctica de veu a l'espai públic que desembocarà en un seguit de versions de cançons ben conegudes, trastocades i vandalitzades pel cor espontani que es donarà cita a la Plaça Didó per cantar, ballar i deixar-s'hi la veu. Sense manies i, sobretot, amb molt de sentit de l'humor.

Jugar a versionar és l'evolució natural de la pràctica coreogràfica i coral de la Mar i en Javi, interessats per les relacions entre so i moviment. El joc com a format acollidor i democràtic, on el més important no és fer-ho bé sinó gaudir i respectar les ganes de gaudir dels altres. Però del que tracta aquesta proposta sobretot és de gaudir amb els altres, de desacomplexar-nos juntes i fer del cant i del cos una cosa més lleugera. A la mateixa plaça, el concert de Tronco traurà ferro a aquesta cosa estranya que es diu viure. Prohibida la solemnitat!

BELL END

MATHILDE CARMEN CHAN INVERNON

DISSABTE 4 D'OCTUBRE A LES 18:15 H
ESCAC - PLATÓ

Hi ha moltes maneres d'anomenar-lo: imbècil, carallot, cretí. Però no totes capturen tan bé el matís de masculinitat tòxica, prepotent i curta degambals com el *gilipollas* castellà o el *connard* francès. S'hi acosten més els mallorquins amb el seu esplèndid *cap de fava*, que bé podria ser la traducció més acurada de l'expressió anglesa que dona nom a aquest espectacle, i que tant designa vulgarment el gland com el cunyat torracollons que totes coneixem i que inspira la primera peça de la Mathilde Invernón: l'espectacle revelació d'enguany al Festival de Santarcangelo, i una d'aquelles peces que no us voldreu haver perdut.

A escena, l'Arianna Camilli i la Mathilde es lliuren a l'exercici, simultàniament còmic i violent, d'escrutar i encarnar la figura del cap de fava, a través d'una anàlisi minuciosa de la seva microgestualitat i les seves microexpressions. No hi ha res sota la clofolla: ni nom, ni edat, ni classe social. El que l'Arianna i la Mathilde es dediquen a evidenciar és que allò que defineix el cap de fava, l'únic que el fa existir, és una microcol·lecció de maneres d'ocupar l'espai i de mirar. A *Bell End*, les dues dones reverteixen la mirada de què acostumen a ser objecte i la redirigeixen cap a qui les mira.

El resultat oscil·la a mig camí entre una punyalada molt lenta (una mirada pot ferir en qüestió de segons, i *Bell End* dura 45 minuts) i un duo de *clowns*. En paraules seves, el que reconstrueixen és un abecedari coreogràfic de microgestos i micromots propis del cap de fava: un lèxic que va molt més enllà de l'expressió individual i que queda exposat com un llenguatge tàcit, secret, encarregat de sostenir i perpetuar estructures de poder i submissió, ja sigui en l'àmbit de la família, de la feina o de la política.

El cos esdevé vehicle i suport d'un acte de transformisme que indaga en les relacions de gènere i poder, tal com també ens proposen la Sara Manubens a *Symphony of Horror* o la Julia Irango a *Mamarratxa Attack*.

Concepció i direcció escènica: Mathilde Invernón
Interpretació: Arianna Camilli, Mathilde Invernón i Delphine Rosay (en alternança)
Escenografia i vestuari: Andrea Baglione
Disseny de llums: Loïc Waridel i Justine Bouillet
Creació sonora: Aho Ssan i Loïc Waridel
Mirada externa: Maud Blandel
Coach vocal: François Renou
Coproducció: La Bâtie-Festival de Genève
Residències de recerca: Théâtre Sévelin 36 (Lausana), Lieu Commun (Lausana), L'Abri (Ginebra)

RESIDENT

EXTRAÑA ALEGRÍA

JAVIER HERNANDO

DISSABTE 4 D'OCTUBRE A LES 20:30 H
TEATRE ALEGRIA

Vivim en un món contradictori. Al mateix temps que els gurús de Silicon Valley dictaminen una tecnologia cada cop més accelerada, sentim la nostra acció cada cop més alentida. Com més drets i llibertats sembla que es conquereixen, més ens en falten. Com més respecte i diversitat es defensen a les aules, més odi i intolerància trobem al carrer. La crisi climàtica, el segrest de l'habitatge, l'auge rampant del neoliberalisme... per tot arreu es multipliquen les amenaces i la promesa d'un futur que s'enfosqueix cada dia.

En aquestes condicions, d'on podem treure la força per seguir lluitant? On podem trobar l'alegría? Durant la seva residència al TNT, en Javier Hernando s'ha dedicat a recopilar curiosament un arxiu de gestos poètics i polítics del passat, petits actes de desafiament o rebel·lia que, tot i no haver canviat el món, sí que van canviar alguna cosa. Els plasma en un espectacle humil i despullat, en forma de conferència performativa, amb l'objectiu d'estimular la curiositat i recuperar els ànims perduts. Davant la lenta cancel·lació del futur, l'alegría del passat.

Una de les crisis que travessa la peça de dalt a baix és la de l'habitatge, i de fet un dels problemes de fons a què fa front en Javier és la pregunta per la llar, en un món cada cop més inhòspit. No només en un sentit material, sinó també especulatiu: la llar com un lloc on podem existir i com una manera en què ens podem explicar. La llar com un lloc d'on ningú ens pot fer fora. Extraña alegría vol invocar aquesta mena de llar, des del convenciment que, al nostre voltant, hi ha molts més gestos de resistència i coratge dels que pensem i veiem, i que no ens necessiten per existir, però que nosaltres sí que necessitem per seguir vius.

A *Extraña alegría*, s'enllacen gestos que uneixen temps i espais diferents. És a través de la disparitat que pot néixer el diàleg. Trobem invitacions semblants a *La fuerza de la gravedad*, de Martín López Cárdenas, *Fasting Girls*, de Marta Azparren o *Shrek, kebabs i la caiguda de Iugoslàvia* d'Eduard Olesti.

Una peça imaginada per Javier Hernando i creada en col·laboració amb Rocío Bello, Aitana López Rodrigo, Miguel Rojo i Miguel Ruz.

Producció: Los Bárbaros.

Amb el suport de Residències TNT 24-25, RPM, Xunta de Galicia / AGADIC, O Vello Cárcere de Lugo, Pazo da Cultura de Narón y L'Estruch. Fàbrica de creació de les arts en viu.

©Victoriano, KVS_2.jpg

SYMPHONY OF HORROR

SARA MANUBENS

DISSABTE 4 D'OCTUBRE A LES 22:30 H
TEATRE PRINCIPAL - ESCENARI

Perruques, vampirs i transvestisme. La Sara Manubens s'acompanya de la Norma Pérez (més coneguda com Muerte a la norma) per escenificar una revisió en clau cuir i transvesti del mite de Nosferatu, partint de com el cinema de terror ha construït la figura de la vampira com una mena de cos LGTBIQ+. Xucla-sang d'ungles llargues, transmissor de malalties, amb rostre androgin i un desig insaciable i contranormatiu: pot ser que les vampires que vam créixer veient al cinema o a les pel·lícules de migdia s'assemblin molt més a nosaltres del que pensàvem de petites.

Les connexions no s'acaben aquí, i és que, com diu la Sara rient, “la nostra vida té molt a veure amb una pel·li de terror”. Symphony of Horror vol tornar la pedra a través de la mofa i l'humor, capgirar el sistema de representació i invertir el pes dels referents. Si totes som filles de la nostra cultura, nosaltres també ho som de les pel·lícules de terror més trash i de tots els seus tòpics: el vampir sàdic, la vampira sexy, les verges innocents lligades al llit. I, si gratem

sota les capes d'escenografia gòtica, castells, fossats i tempestes, hi trobem un anhel eròtic i empoderat, el desig de transformar el món i transformar-se.

Del referent audiovisual a un cabaret de terror travesti: la peça que la Sara ha estat desenvolupant en residència al TNT no defuig la teatralitat ni l'aparatositat, sinó que les reivindica com a espai de representació i subversió, on se sobreposen capes i capes de ficció que es van sedimentant sobre el cos. En un exercici de deconstrucció de la mirada, la Sara proposa un joc escènic en què la Feña i ella es munten i desmunten. Si sota la travesti hi ha una vampira, què hi ha sota la vampira?

Tal com passa a Carmilla, la novel·la vampírica de trama lèsbica que va inspirar el Dràcula de Bram Stoker, la relació entre les dues travestis és un ingredient central de la peça. I no serà el primer ni l'últim cop que comparteixin pinzells. Al cap i a la fi, el cinema de vampirs és el paradís de la còpia i el remake.

Concepte, coreografia i performance: Sara Manubens
Creació i performance: Norma Pérez
Disseny de llums: Lui L'abbate
Espai sonor: Feli Cabrera
Producció: Isabel Basses
Mirada externa: Carolina Campos

Acompanyament i investigació: Teresa Ves Liberta
Coproducció i estrena: TNT 2025
Residències i suports: KVS (brussel·les), La Casa Encendida (Madrid), Forum Dança (Lisboa), Nau Ivanow, Foc (Barcelona).

Terrassa
Noves
Tendències

tnt.cat

ORGANITZA:

AMB EL SUPORT DE:

COL-LABOREN

MITJANS COL-LABORADORS

JORNADA DE PROFESSIONALS

PATROCINA

